

NÄR MÅNEN VANDRAR

1. När månen vandrar på fästet blå
och tittar in genom rutan,
då tänker jag understundom så
och knäpper sakta på lutan:
"Vad du är lycklig, du måne klara,
som får så högt över jorden fara
/:och blott se på!:/

2. Visst ser du dårskaper utan tal,
det kan man nog hålla troligt,
och älskande som förgås av kval
och älskande som ha roligt
Visst ser du mången tår som rinner,
men sorgen aldrig upp till dig hinner,
/:det är för långt:/

3. Spektaklet tröttar dig inom kort,
det kan man inte förtänka
Då går du bara helt stilla bort,
man tröttnar också att blänka
Så blir du borta i några dagar
och kommer åter när du behagar
/:och ser på oss:/

4. O, milda måne, tag mig till dig
från denna jorden så trånga
Helt säkert ingen skall sakna mig,
ty såna ha de så många
Ja, tag mig till dig i det höga,
så slipper helt visst mitt trötta öga
/:att gråta mer:/"

5. Och när jag här ej skall dväljas mer
och gröna kullen mig gömmer,
du lika milt uppå graven ser,
fast alla andra den glömmer
Då skall min ande, när den får fara
till stjärnelanden, så fritt förklara
/:min kärlek dig" :/"

/Text av Kristina Lagerlöf från andra hälften av 1800-talet./